

Ljubljana, dne 4. 5. 98.

Velicenyemu gospodu Ráicu!

Vie poslednje hitmo me je osup,
 nilo in razveselilo. Osupnilo, ker
 se za realista zanimam celo ide,
 julistka, s katero nimam prav
 nič skupnega, ter vse se
 enkrat mladane sporekla.
 Razveselilo pa me je, ker vi,
 dim, da imam vendar še
 nekaj prijateljev.

Prelepi, vam hvala za Vašo
 veliko ljubeznivost! In nekaj
 vam povem: malo upanja
 imam!

Gospa M. Jenkova jezdi ved,
 na - oblake! To je znano.

Ona je optimistka, ki takaj ob,
ljubi zlat grad, a končno
se vselej izkaže, da še kaj
ne bo dobila.

Kaj naj stori Gantsch za-me
in moji ženo!?! Hoj imz družo,
ga obruka iz glavo, da bi
se mečil za take sirote! Tu
kaj naj nama da? Ne morem
si misliti. Ž svojega nič,
iz državnega se morej, —
v obiri pa imajo besedo
le dugerjanci - naj onel,
ni!

Drugec je s Dubljejem. Ta
bi mogel marsikaj, toda
mož je — — — — —
ter se ne briga, odkar je
huprat, za nič. —

Toda, stojmo! Dr. Jenkove

naj deluje po svoje dalje —
jaz čakam. Ako bo, dobro,
če ne, pa lahko rečem:
iznenadilo me ni! —

Pisali ste mi gospo ter
mi javili, da gospa noče,
da bi vedel za njeno ime.
dobro! Jutri meni se ljubše
tako, dokler ni nič pozji,
kionega doseženega. Prosim
vas pa, da jabičite gospo, naj
ne postopa glede mene tako,
da bi me moralo biti kdaj
sram! Ta bi gospa za me pros-
jajila po ljubljani ter mo-
ledovala morda skuli kakih
doktorjev, tega ne morem
dovoliti. Bitalo bi se mi ved,
no, da sem bil revež! —

Ve življenje ji bom po hvaljen
in čim prej se ji javno izka-
žem hvaležnega, če me na leto,
nesramoten način reši ljubi-
ne.

Ve pa naj sledeče: 1. aprila mo-
ram iti v vojake za šest mese-
cev, da odslužim še 2. del mo-
stovoljčine. Še-le 1. okt.
morem od tu proč. —

Ako se vam pa želi, naj
grem sam k gospe, Vas lepo
prosim, da mi to javite!
Rajši pa imam, da ji Vi
vse prav protujično razložite,
še, sicer Vas pa še prosim,
da prečitata listno moje žene,
ki je listla s svojega
stališča gospe. Poukvarje,
vi! Prav udano Vas pozdravi
Va hvaljeni Paulky